YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

10 päivänä syyskuuta 2009*

Asiassa C-446/07,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Tribunale civile di Modena (Italia) on esittänyt 26.9.2007 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 1.10.2007, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Alberto Severi, joka sekä toimii omissa nimissään että edustaa Cavazzuti e figli SpA:ta, sittemmin Grandi Salumifici Italiani SpA,

vastaan

Regione Emilia-Romagna,

Associazione fra Produttori per la Tutela del ”Salame Felinon”

osallistuessa asian käsittelyyn,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Lenaerts sekä tuomarit T. von Danwitz, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis ja J. Malenovský (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: E. Sharpston,
kirjaaja: hallintovirkamies N. Nanchev,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 11.12.2008 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Grandi Salumifici Italiani SpA, edustajinaan avvocato G. Forte ja avvocato C. Marinuzzi,

– Regione Emilia-Romagna, edustajanaan avvocato G. Puliatti,

– Associazione fra Produttori per la Tutela del ”Salame Felino”, edustajinaan avvocato S. Magelli ja avvocato A. Ballestrazzi,

– Kreikan hallitus, asiamiehinään I. Chalkia ja V. Kondolaimos sekä M. Tassopoulou,

– Italian hallitus, asiamiehenään R. Adam, avustajanaan avvocato dello Stato S. Fiorentino,

– Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään C. Cattabriga ja B. Doherty,

kuultuaan julkisasiamiehen 7.5.2009 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee myytäväksi tarkoitettujen elintarvikkeiden merkintöjä, esillepanoa ja mainontaa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 20.3.2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/13/EY (EYVL L 109, s. 29) 2 artiklan, maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta 14.7.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2081/92 (EYVL L 208, s. 1) 3 artiklan 1 kohdan ja 13 artiklan 3 kohdan ja jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21.12.1988 annetun ensimmäinen neuvoston direktiivin 89/104/ETY (EYVL 1989, L 40, s. 1) 15 artiklan 2 kohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat yhtäältä Severi, joka sekä toimii omissa nimissään että edustaa Grandi Salumifici Italiani SpA:ta, aiemmin Cavazzuti e figli SpA, ja toisaalta Regione Emilia-Romagna ja jossa on kyse makkaroiden, joita GSI myy nimityksellä ”Salame tipo Felino”, merkinnöistä.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön säännöstö

Direktiivi 2000/13

3 Direktiivin 2000/13 neljännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Tämän direktiivin tarkoituksena tulisi olla yhteisön yleisten, kaikkia markkinoille saatettavia elintarvikkeita koskevien säännösten antaminen.”

4 Direktiivin 2000/13 kuudennessa perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Elintarvikkeiden merkintöjä koskevien säännösten ensisijaisena tarkoituksena tulisi olla kuluttajan valistaminen ja suojeleminen.”

5 Direktiivin 2000/13 kahdeksannessa perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Yksityiskohtaiset merkinnät tuotteen laadusta ja ominaisuuksista tarjoavat kuluttajalle mahdollisuuden tehdä tietoinen valinta, ja se on sopivin tapa, koska se on vähiten kaupan vapauden esteenä.”

6 Direktiivin 2000/13 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Tämä direktiivi koskee sellaisenaan kuluttajalle toimitettavien elintarvikkeiden merkintöjä sekä tietyiltä osin elintarvikkeiden esillepanoa ja mainontaa.

– –

3. Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

a) ’merkinnällä’ elintarvikkeeseen liittyvää mainintaa, tietoa, tavaramerkkiä, kaupallista merkkiä, kuvaa tai tunnusta, joka on tehty mihin tahansa kyseistä elintarviketta seuraavaan tai siihen viittaavaan pakkaukseen, asiakirjaan, tiedotteeseen, etikettiin, renkaaseen, tai kaulukseen;

– –”

7 Direktiivin 2000/13 2 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Merkinnät ja tavat, joilla ne on tehty, eivät saa:

a) olla omiaan johtamaan ostajaa harhaan, erityisesti:

i) elintarvikkeen ominaispiirteiden osalta ja erityisesti sen luonteen, yksilöllisyyden, ominaisuuksien, koostumuksen, määrän, säilyvyyden, alkuperän, valmistus- tai tuotantomenetelmän osalta;

– –

3. Edellä 1 ja 2 kohdassa tarkoitetut kiellot ja rajoitukset koskevat myös:

a) elintarvikkeiden esillepanoa, erityisesti niiden muotoa, ulkonäköä tai pakkausta, käytettyjä pakkausmateriaaleja, tapaa, jolla ne on aseteltu, sekä olosuhteita, joissa ne esitellään;

b) mainontaa.”

8 Mainitun direktiivin 3 artiklan 1 kohdassa on tyhjentävä luettelo tiedoista, jotka on pakollisesti merkittävä elintarvikkeisiin. Mainitun säännöksen 7 alakohdassa säädetään, että valmistajan, pakkaajan tai yhteisöön sijoittautuneen myyjän nimi tai toiminimi ja osoite on merkittävä, kun taas 8 alakohdassa säädetään, että on ilmoitettava tiedot alkuperästä tai lähtöpaikasta, jos sen ilmoittamatta jättäminen saattaisi johtaa kuluttajaa olennaisesti harhaan elintarvikkeen todellisesta alkuperästä tai lähtöpaikasta.

9 Direktiivin 2000/13 5 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Elintarvikkeen myyntinimitys on siihen sovellettavissa yhteisön säännöksissä säädetty nimitys.

a) Jollei yhteisön säännöksiä ole annettu, myyntinimitys on siinä jäsenvaltiossa, jossa tuote myydään kuluttajalle tai suurtaloudelle, sovellettavassa laissa, asetuksessa tai hallinnollisessa määräyksessä oleva nimitys.

Jollei tällaista nimitystä ole, myyntinimitys on siinä jäsenvaltiossa, jossa tuote myydään kuluttajalle tai suurtaloudelle, käytössä vakiintunut nimitys tai elintarvikkeen ja tarvittaessa sen käytön kuvaus, joka on riittävän täsmällinen ilmaisemaan ostajalle elintarvikkeen todellisen laadun ja joka mahdollistaa sen erottamisen tuotteista, joihin se voidaan sekoittaa.

_ _”

Asetus N:o 2081/92

10 Vaikka ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin viittaa ennakkoratkaisupäätöksessään maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta 20.3.2006 annettuun neuvoston asetukseen (EY) N:o 510/2006 (EUVL L 93, s. 12), jolla kumottiin asetus N:o 2081/92, pääasian tosiseikoista ilmenee, että asetusta N:o 510/06 ei sovelleta mainittuun riita-asiaan. Sen sijaan on sovellettava asetusta N:o 2081/92, sellaisena kuin se on muutettuna 20.12.2000 annetulla asetuksella (EY) N:o 2796/2000 (EYVL L 324, s. 26; jäljempänä muutettu asetus N:o 2081/92), kun otetaan huomioon se päivä, jona Italian poliisi asetti Cavazzuti e figli SpA:lle hallinnollisen seuraamuksen.

11 Muutetussa asetuksessa N:o 2081/92 vahvistetaan säännöt, jotka liittyvät maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden alkuperänimitysten ja maantieteellisten merkintöjen suojaan. Tämä suoja, joka myönnetään, kun tuotteen tai elintarvikkeen ominaispiirteiden ja sen maantieteellisen alkuperän välillä on yhteys, saadaan noudattamalla yhteisön rekisteröintimenettelyä.

12 Muutetun asetuksen N:o 2081/92 neljännessä perustelukappaleessa todetaan, että ”koska markkinoille saatettuja tuotteita on laaja valikoima ja tietoa niistä annetaan hyvin paljon, kuluttajille on annettava selkeää ja tiivistä tietoa tuotteen alkuperästä, jotta he voisivat paremmin tehdä valintoja”.

13 Muutetun asetuksen N:o 2081/92 viidennessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden merkintöihin sovelletaan yhteisön yleisiä sääntöjä ja erityisesti – – direktiiviä [2000/13]; erityisluonteensa vuoksi tietyltä maantieteelliseltä alueelta lähtöisin olevi[en] maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden osalta olisi annettava täydentäviä erityissäännöksiä.”

14 Muutetun asetuksen N:o 2081/92 seitsemännen perustelukappaleen mukaan ”yhteisön säännöt suojajärjestelmästä itse asiassa mahdollistavat maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten kehityksen, sillä yhtenäisempi lähestymistapa varmistaa yhtäläiset kilpailunedellytykset näillä merkinnöillä merkittyjen tuotteiden tuottajien välillä ja johtaa siihen, että näiden tuotteiden luotettavuus kuluttajien näkökulmasta katsottuna paranee”.

15 Tätä asetusta sovelletaan sen 1 artiklan 2 kohdan mukaan muiden erityisten yhteisön säännösten soveltamista rajoittamatta.

16 Muutetun asetuksen N:o 2081/92 3 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Nimityksiä, joista on tullut yleisnimiä, ei voi rekisteröidä.

Tässä asetuksessa ’nimityksellä, josta on tullut yleisnimi’, tarkoitetaan maataloustuotteen tai elintarvikkeen nimeä, josta on tullut maataloustuotteen tai elintarvikkeen

yleinen nimi, vaikka se viittaakin paikkaan tai alueeseen, jossa tämä maataloustuote tai elintarvike on alun perin tuotettu tai jossa sitä on pidetty kaupan.

Sen määrittämiseksi, onko nimestä tullut yleisnimi, on otettava huomioon kaikki tekijät, ja erityisesti:

– tilanne jäsenvaltiossa, josta nimi on peräisin, ja alueilla, joilla tuotetta käytetään;

– tilanne muissa jäsenvaltioissa;

– asiaa koskeva kansallinen lainsäädäntö tai yhteisön lainsäädäntö.

Jos rekisteröintihakemus hylätään 6 ja 7 artiklassa määriteltyä menettelyä noudattaen sen vuoksi, että nimestä on tullut yleisnimi, komissio julkaisee tätä koskevan päätöksen Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.”

17 Muutetun asetuksen N:o 2081/92 5 artiklassa kuvataan menettelyä, jota jäsenvaltion on noudatettava, kun rekisteröintihakemus on jätetty. Mainitun 5 artiklan 5 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltion on tarkastettava, että hakemus on perusteltu, ja toimitettava hakemus – – komissiolle, jos se arvioi, että hakemus täyttää tämän asetuksen vaatimukset.

Jäsenvaltio voi myöntää näin kuvatulla tavalla toimitetulle nimitykselle vain väliaikaisesti tässä asetuksessa tarkoitetun kaltaisen kansallisen suojan sekä tarvittaessa sopeutumiskauden kyseisen nimityksen toimittamispäivästä alkaen; – –

Väliaikainen kansallinen suoja lakkaa sinä päivänä, jolloin päätös rekisteröinnistä tehdään tämän asetuksen mukaisesti. – –

– –”

18 Muutetun asetuksen N:o 2081/92 13 artiklan 3 kohdassa säädetään, että ”suojatuista nimityksistä ei saa tulla yleisnimiä”.

Kansallinen säännöstö

19 Asetuksen (decreto legislativo) nro 109, joka annettiin 27.1.1992, 2 §:ssä, jolla pantiin täytäntöön kuluttajalle myytäväksi tarkoitettujen elintarvikkeiden merkintöjä, esillepanoa ja mainontaa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 18.12.1978 annetun neuvoston direktiivin 79/112/ETY (EYVL L 33, s. 1) 2 artiklan 1 kohdan a alakohdan i alakohta, jotka ovat nykyisin direktiivin 2000/13, jolla kumottiin ja korvattiin direktiivi 79/112, 2 artiklan 1 kohdan a alakohdan i alakohta, säädetään seuraavaa:

”1. Merkintöjen ja tapojen, joilla ne on tehty, on varmistettava, että kuluttaja saa asianmukaista ja luotettavaa tietoa. Niiden on oltava sellaisia, että

a) ne eivät johda ostajaa harhaan elintarvikkeen ominaispiirteiden osalta ja erityisesti sen luonteen, yksilöllisyyden, laadun, koostumuksen, määrän, säilyvyyden, alkuperän, lähtöpaikan tai valmistus- tai tuotantomenetelmän osalta;

– –.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

20 GSI, jonka kotipaikka on Modenassa, valmistaa ja myy makkaroita.

21 Milanon kunnan poliisi ilmoitti 12.12.2002 Severille hänen nimissään sekä mainitun yhtiön laillisena edustajana, että tämän yhtiön on väitetty rikkoneen elintarvikkeiden merkintöjä, esilläpitoa ja mainontaa koskevan asetuksen nro 109/92 2 §:ää, koska yhtiö on myynyt makkaraa, joka on tuotettu Modenassa ja jonka merkinnöissä on maininta ”Salame tipo Felino”.

22 Rikkomusta koskevassa pöytäkirjassa ilmoitetaan, että yhtäältä pääasiassa kyseessä olevissa merkinnöissä sana ”tipo” (tyyppi) on kirjoitettu liian pienin kirjaimin, jotta se olisi riittävän näkyvä, ja että toisaalta merkinnöissä mainitut muut tiedot koskevat vain aineksia ja tuottajayrityksen nimeä ja kotipaikkaa, eikä niihin sisälly mitään tietoa tuotantopaikasta tai siitä, että se on sama kuin tuottajayrityksen kotipaikka. Pöytäkirjassa todetaan, että näiden seikkojen valossa tuotteen merkinnät saattavat johtaa kuluttajaa harhaan makkaran alkuperästä tai lähtöpaikasta, koska niiden perusteella ei voida tunnistaa selvästi ja asianmukaisesti tuotteen lähtöpaikkaa, jolla tarkoitetaan paikkaa, jossa liha on jalostettu ja pakattu. Nimitys ”Salame tipo Felino” viittaa nimittäin perinteiseen tuotantomenetelmään ja tuotantopaikkaan – Felinon kunnan alueeseen Emilia Romagnassa, Parman maakunnassa – mikä ei vastaa todellisuutta pääasiassa kyseessä olevassa asiassa, koska on kyse Modenassa, joka myös sijaitsee Emilia Romagnassa, mutta Modenan maakunnassa, tuotetusta elintarvikkeesta.

23 Regione Emilia-Romagna asetti 16.5.2006 Milanon kunnan poliisin pöytäkirjan nojalla Severille asetuksen nro 109/92 2 §:n rikkomisesta hallinnollisen seuraamuksen, jonka määrä oli 3 108,33 euroa.

24 Päätöksessään, jossa se nojautui kunnan poliisin tulkintaan, Regione Emilia-Romagna katsoi, että nimitys ”Salame Felino” osoittaa aitoa ja tyypillistä tuotetta ja sitä, että tuote on ominainen Felinon kunnan alueelle. Kuluttajalle syntyvän sekaannusvaaran estämiseksi ei riitä maininnan ”tipo” (tyyppi) lisääminen, koska ominaisuuksia, joita Salame Felinolla katsotaan olevan, ei voida katsoa olevan kaikilla samanlaisen valmistusohjeen mukaan valmistetuilla makkaroilla, jotka ovat peräisin alueen muista osista tai jotka on valmistettu teollisesti. Pääasiassa kyseessä olevat merkinnät saattavat näin ollen johtaa kuluttajaa harhaan riidanalaisen tuotteen valmistuspaikasta,

eivätkä ne siten tarjoa kuluttajalle mahdollisuutta tehdä ostopäätöstä tietoisena kaikista asiaan liittyvistä seikoista.

25 Severi riitautti 16.5.2006 asetetun seuraamuksen Tribunale civile di Modenassa. Se esitti kanteensa tueksi, että direktiivin 2000/13 2 artiklaa, joka on pantu täytäntöön asetuksen nro 109/92 2 §:llä ja jossa säädetään tavoista, joilla elintarvikkeiden merkinnät on tehtävä, jotta ne eivät johda kuluttajaa harhaan tuotteen alkuperän tai lähtöpaikan osalta, on tulkittava ottaen huomioon muut yhteisön säännökset, erityisesti muutettu asetus N:o 2081/92. Koska direktiivi 2000/13 ei sisällä minkäänlaista määritelmää alkuperän tai lähtöpaikan käsitteistä, niiden sisältö selviää muutetusta asetuksesta N:o 2081/92.

26 Regione Emilia-Romagna kiisti nämä väitteet ja vetosi direktiivin 2000/13 2 artiklan itsenäiseen luonteeseen, jonka tulkinta ei edellytä minkäänlaista viittausta muutettuun asetukseen N:o 2081/92 ja joka soveltuu merkinnöissä mainitun paikan ja todellisen tuotantopaikan välisiin kaikenlaisiin ristiriitoihin riippumatta siitä, saako kyseessä oleva alkuperänimitys suojaa.

27 Tribunale civile di Modena ei katsonut Regione Emilia-Romagnan väitettä direktiivin 2000/13 2 artiklan itsenäisestä luonteesta vakuuttavaksi. Se nimittäin hyväksyi pääasian kantajan väitteen ja katsoi, että alkuperän ja lähtöisyyden käsitteitä ei voida rajata paikkaan, joka ymmärretään tuotannon sijaintipaikaksi, vaan niiden on perustuttava odotuksiin, joita kuluttajalle syntyy paikannimestä tuotetyypin ja sen laadullisten ominaisuuksien osalta. Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin katsoi näin ollen, että jotta se voisi todeta, onko pääasiassa kyseessä olevia tuotemerkintöjä pidettävä harhaanjohtavina, on tarpeellista, että Salame Felino -nimitys määritellään oikeudellisesti ja selvitetään, kuvaako nimitys valmistusohjetta tai tuotetyyppiä ja on näin ollen yleisnimi vai kuvaako nimitys laatua, ominaisuuksia ja mainetta, jotka

perustuvat yksinomaan tai pääasiallisesti alkuperäiseen maantieteelliseen ympäristöön, ja onko se näin ollen muutetussa asetuksessa N:o 2081/92 tarkoitettu oikea ja varsinainen alkuperänimitys.

28 Lisäksi ennakkoratkaisukysymyksen esittänyt tuomioistuin on siltä osin, että on olemassa yhteisömerkki, jossa on maininta ”Salame Felino”, katsonut tarpeelliseksi määritellä, mikä on tämän tavaramerkin ja nimityksen, jota Felinon kunnan ulkopuolelle asettautuneet toimijat ovat yli kymmenen vuotta käyttäneet vilpittömässä mielessä, suhde toisiinsa.

29 Edellä esitetyn huomioon ottaen Tribunal civile di Modena on lykännyt ratkaisun antamista asiassa ja siirtänyt asiakirjat yhteisöjen tuomioistuimelle ennakkoratkaisun saamiseksi seuraaviin kysymyksiin:

”1) Onko asetuksen N:o 2081/92 3 artiklan 1 kohtaa ja 13 artiklan 3 kohtaa (joista on tullut asetuksen N:o 510/2006 3 artiklan 1 kohta ja 13 artiklan 2 kohta) tulkittava suhteessa asetuksen nro 109/92 2 §:ään (direktiivin 2000/13 2 artikla) siten, että elintarvikkeen nimitys, joka sisältää maantieteellisen viittauksen ja jonka rekisteröimistä näissä asetuksissa tarkoitetuksi suojatuksi alkuperänimitykseksi tai suojatuksi maantieteelliseksi merkinnäksi koskevan, komissiolle tehdyn hakemuksen käsittely on kansallisella tasolla ’hylätty’ tai keskeytetty, on katsottava yleisnimeksi ainakin kyseisen ’hylkäämisen’ tai keskeytyksen keston ajan?

2) Onko asetuksen N:o 2081/92 3 artiklan 1 kohtaa ja 13 artiklan 3 kohtaa (joista on tullut asetuksen N:o 510/2006 3 artiklan 1 kohta ja 13 artiklan 2 kohta) tulkittava suhteessa asetuksen nro 109/92 2 §:ään (direktiivin 2000/13 2 artikla) siten, että elintarvikkeen nimitystä, joka viittaa paikkaan mutta jota ei ole rekisteröity näissä asetuksissa tarkoitetuksi suojatuksi alkuperänimitykseksi tai suojatuksi maantieteelliseksi merkinnäksi, voivat laillisesti käyttää Euroopan markkinoilla sellaiset tuottajat, jotka ovat käyttäneet sitä vilpittömässä mielessä ja jatkuvasti pitkän aikaa ennen asetuksen N:o 2081/92 (josta on tullut asetus N:o 510/2006) voimaantuloa ja sen voimaantulon jälkeen?

3) Onko – – direktiivin 89/104 15 artiklan 2 kohtaa tulkittava siten, että elintarviketta koskevan, maantieteellisen viittauksen sisältävän yhteisömerkin haltijalla ei ole oikeutta kieltää tietyn, ominaisuuksiltaan samanlaisen tuotteen tuottajia kuvailemasta tuotettaan yhteisömerkkiin sisältyvän kaltaisella nimityksellä silloin, kun nämä tuottajat ovat käyttäneet kyseistä nimitystä vilpittömässä mielessä jatkuvasti kauan ennen kuin kyseinen yhteisömerkki rekisteröitiin?”

Ennakkoratkaisukysymykset

Ensimmäinen kysymys

30 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin kysyy ensimmäisellä kysymyksellään etenkin, onko maantieteellinen nimitys, jonka rekisteröimistä suojatuksi alkuperänimitykseksi tai suojatuksi maantieteelliseksi merkinnäksi koskeva hakemus on kansallisella tasolla hylätty tai keskeytetty, katsottava yleisnimeksi ainakin kyseisen hylkäämisen tai keskeytyksen keston ajan.

31 Toissijaisesti on muistutettava, että tämän ensimmäisen kysymyksen, jonka tutkittavaksi ottamisen Italian hallitus ja komissio ovat kiistäneet, taustalla ovat väitteet, jotka GSI esitti valittaessaan asetuksen nro 109/92 2 §:n rikkomisesta saamastaan seuraamuksesta.

32 GSI on esittänyt kahdessa osassa väitteitä kanteensa tueksi, jonka tarkoituksena on vahvistaa, että sen nimityksellä ”Salame tipo Felino” myymien makkaroiden merkinnät eivät ole asetuksen nro 109/92 2 §:ssä tarkoitetulla tavalla harhaanjohtavia.

33 Aluksi GSI väittää, että pääasiassa kyseessä olevia merkintöjä ei voida katsoa harhaanjohtaviksi, koska nimitys ”Salame tipo Felino” on katsottava yleisnimeksi muutetun asetuksen N:o 2081/92 3 artiklassa tarkoitetulla tavalla. GSI väittää edelleen, että nimitys ”Salame tipo Felino” on katsottava yleisnimeksi, koska muun muassa kaksi paikallista tuottajayhdistystä on tehnyt hakemuksen nimityksen ”Salame felino” rekisteröimiseksi suojatuksi maantieteelliseksi merkinnäksi ja koska pääasiassa kyseessä olevan seuraamuksen asettamispäivänä tästä hakemuksesta ei vielä ollut lausuttu.

34 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin on katsonut GSI:n väitteiden ensimmäisen osan perustelluksi ja on tämän vuoksi esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle vain väitteiden toisen osan, joka on ensimmäisen kysymyksen kohteena.

35 Sekä Italian hallitus että komissio kiistävät olettaman, jonka mukaan se, että nimitys ”Salame tipo felino” olisi muutetun asetuksen N:o 2081/92 3 artiklassa tarkoitettu yleisnimi, vaikuttaisi direktiivin 2000/13 2 artiklassa tarkoitetun merkintöjen harhaanjohtavan luonteen arviointiin. Ne väittävät, että nimityksen itsensä oikeudellisesta arvosta esitetty kysymys on jätettävä tutkimatta, koska sillä ei ole yhteyttä pääasiaan, joka koskee tällä tavoin nimettyjen tuotteiden harhaanjohtavia merkintöjä.

36 Ennen esitetyn kysymyksen sisällön tutkimista on näin ollen lausuttava sen tutkittavaksi ottamisen edellytyksistä.

Kysymyksen tutkittavaksi ottaminen

37 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 234 artiklassa määrätyn menettelyn yhteydessä kansallisen tuomioistuimen, jossa asia on vireillä, tehtävänä on harkita, onko ennakkoratkaisu tarpeen asian ratkaisemiseksi ja onko sen yhteisöjen tuomioistuimelle esittämillä kysymyksillä merkitystä asian kannalta. Yhteisöjen tuomioistuin

voi kuitenkin kieltäytyä vastaamasta kansallisen tuomioistuimen esittämään ennakkoratkaisukysymykseen, jos on ilmeistä, että kansallisen tuomioistuimen pyytämällä yhteisön oikeuden tulkitsemisella ei ole mitään yhteyttä kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävän asian tosiseikkoihin tai kohteeseen eikä se näin ollen vastaa objektiivista tarvetta tämän oikeusriidan ratkaisemiseksi (ks. mm. asia C-421/97, Tarantik, tuomio 15.6.1999, Kok., s. I-3633, 33 kohta ja yhdistetyt asiat C-393/04 ja C-41/05, Air Liquide Industries Belgium, tuomio 15.6.2006, Kok., s. I-5293, 24 kohta).

38 On kuitenkin korostettava, että se, että nimitys on luonteeltaan yleisnimi muutetun asetuksen N:o 2081/92 3 artiklassa tarkoitetulla tavalla, ei sulje automaattisesti pois näin nimettyjen tuotteiden sisältämien merkintöjen mahdollista direktiivin N:o 2000/13 2 artiklassa tarkoitettua harhaanjohtavaa luonnetta. Kuten julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 53 ja 54 kohdassa korostaa, on olemassa tilanteita, joissa yleisnimen käyttö tuotteen merkinnöissä voi tosiasiallisesti johtaa kuluttajaa harhaan, kun otetaan huomioon mainitun tuotteen merkintöihin erottamattomasti kuuluvat ominaisuudet. Näin ollen siitä, että tuottaja käyttää yleisnimeä, joka on määritelmänsä mukaisesti suojaamaton ja jonka käytöllä ei rikota muutettua asetusta N:o 2081/92, ei seuraa, että direktiivillä 2000/13 suojattu kuluttajien etu välttämättä turvataan.

39 Vastoin Italian hallituksen ja komission esitystä nimityksen oikeudellinen arvo ja erityisesti se, onko se luonteeltaan mahdollisesti yleisnimi, on kuitenkin yksi niistä seikoista, joka olematta yksin ratkaiseva voidaan perustellusti ottaa huomioon, kun arvioidaan merkintöjen harhaanjohtavaa luonnetta.

40 Komission on nimittäin, kun se määrittelee, onko nimitys luonteeltaan yleisnimi, otettava huomioon tietty määrä tekijöitä ja etenkin muutetun asetuksen N:o 2081/92 3 artiklan nojalla tilanne jäsenvaltiossa, josta nimi on peräisin, ja alueilla, joilla tuotetta käytetään. Ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen on puolestaan otettava myös huomioon nämä tekijät, kun se määrittelee, onko kyseessä olevan tuotteen merkintä omiaan johtamaan kuluttajaa harhaan direktiivin 2000/13 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

41 Tästä seuraa, että se, onko kyseessä oleva nimitys luonteeltaan yleisnimi, on merkityksellinen seikka ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen arvioinnissa, jonka se tekee pääasiassa kyseessä olevan tuotteen mahdollisesta harhaanjohtavasta luonteesta.

42 Edellä esitetystä johtuu, ettei esitetty kysymys ole ilmeisen merkityksetön pääasian ratkaisun kannalta ja että se on näin ollen otettava tutkittavaksi.

Asiakysymys

43 Aluksi on todettava, että ensimmäisessä kysymyksessä, sellaisena kuin se esiintyy ennakkoratkaisupyyntöpäätöksessä, viitataan kahteen tosiseikkaan. Yhtäältä nimitys ”Salame Felino” on muutetussa asetuksessa N:o 2081/92 tarkoitettua suojattua alkuperänimitystä ja suojattua maantieteellistä merkintää koskevan rekisteröintihakemuksen kohteena, ja toisaalta Italian viranomaiset ovat myöhemmin hylänneet tämän hakemuksen tai ainakin keskeyttäneet sen toimittamisen komissiolle.

44 Muutetun asetuksen N:o 2081/92 5 artiklan 4 ja 5 kohdasta, 6 artiklan 2–5 kohdasta ja 3 artiklan 1 kohdan viimeisestä alakohdasta seuraa, että komissio on loppujen lopuksi yksin toimivaltainen lausumaan kansallisten viranomaisten sille toimittamista rekisteröintihakemuksista ja se joko myöntää haetun suojan tai päinvastoin epää tarvittaessa haetun rekisteröinnin sillä perusteella, että kyseessä oleva nimitys on yleisnimi. Näin ollen se, että kansalliset viranomaiset ovat hylänneet rekisteröintihakemuksen tai keskeyttäneet sen käsittelyn, tai tällaisen hylkäämisen tai keskeyttämisen syyt eivät voi millään tavalla vaikuttaa esitettyyn kysymykseen annettavaan vastaukseen.

45 Näin ollen ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin kysyy muutetun asetuksen N:o 2081/92 3 artiklan 1 kohdan ja 13 artiklan 3 kohdan säännöksiin viitaten etenkin,

voidaanko tarvittaessa tehdä olettama luonteesta yleisnimenä ennen kuin komissio on päättänyt rekisteröintihakemuksesta, ainakin hakemuksen jättämisen ja sen ajankohdan välillä, kun kansalliset viranomaiset mahdollisesti lähettävät hakemuksen komissiolle.

46 Tältä osin ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin näyttää muutetun asetuksen N:o 2081/92 13 artiklan 3 kohtaan viitaten pohtivan, eikö tämän säännöksen tulkinta a contrario johda tällaiseen olettamaan.

47 On todettava, että asia ei ole näin. Muutetun asetuksen N:o 2081/92 13 artiklan 3 kohdassa säädetään, että (jo) suojatuista nimityksistä ei saa tulla yleisnimiä. Tästä säännöksestä seuraa kylläkin a contrario, että vielä suojaamattomista, rekisteröintihakemuksen kohteena olevista nimityksistä saattaa tulla yleisnimiä, kun ei ole olemassa jo voimassa olevasta suojasta aiheutuvia esteitä.

48 Tällaisesta tulkinnasta a contrario ei voida kuitenkaan johtaa mitään muuta kuin pelkkä mahdollisuus siitä, että kyseessä olevasta nimityksestä tulee yleisnimi. Sitä vastoin mainitun tulkinnan perusteella ei voida katsoa, että vielä suojaamattomat, rekisteröintihakemuksen kohteena olevat nimitykset on oletettava yleisnimiksi.

49 Edellä esitetystä seuraa, että muutetun asetuksen N:o 2081/92 3 artiklan 1 kohtaa, luettuna yhdessä sen 13 artiklan 3 kohdan kanssa, ei ole tulkittava siten, että rekisteröintihakemuksen kohteena oleva nimitys olisi katsottava yleisnimeksi odotettaessa rekisteröintihakemuksen mahdollista toimittamista komissiolle.

50 Tätä johtopäätöstä tukee yleisnimen käsitteen sisältö, sellaisena kuin yhteisöjen tuomioistuin on sitä tarkentanut. Tuotteen nimityksen saama luonne yleisnimenä on nimittäin objektiivisen kehityksen tulos, jonka päättyessä tästä nimityksestä, vaikka se viittaakin maantieteelliseen paikkaan, jossa kyseistä tuotetta alun perin valmistettiin tai pidettiin kaupan, on tullut mainitun tuotteen yleinen nimi (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat C-456/02 ja C-466/02, Saksa ja Tanska v. komissio, tuomio 25.10.2005, Kok., s. I-9115, 75–100 kohta ja asia C-132/05, komissio v. Saksa, tuomio 26.2.2008, Kok., s. I-957, 53 kohta).

51 Näin ollen se seikka, että pääasiassa kyseessä oleva nimitys on rekisteröintihakemuksen kohteena, on sellaisenaan katsottava vaikutuksettomaksi tällaiseen objektiiviseen kehitykseen nähden, joka johtaa nimityksen arkipäiväistymiseen tai sen ja alueen välisen yhteyden katkeamiseen.

52 Lisäksi on todettava, että rekisteröintihakemuksen jättämisestä seuraava olettama yleisnimeen viittaavasta luonteesta olisi muutetun asetuksen N:o 2081/92 tavoitteiden vastainen.

53 Muutetulla asetuksella N:o 2081/92 perustettu alkuperänimitysten tai maantieteellisten merkintöjen suojaamista koskeva rekisteröintijärjestelmä vastaa sekä vaatimukseen kuluttajan suojaamisesta, kuten muutetun asetuksen N:o 2081/92 neljännestä perustelukappaleesta ilmenee, ja tarpeeseen säilyttää vilpitön kilpailu tuottajien välillä, kuten mainitun asetuksen seitsemännestä perustelukappaleesta ilmenee. Nimityksen yleisen luonteen tunnustaminen on määritelmän mukaisesti este sille, että tällainen suoja myönnetään. Tällöin sellaisen nimityksen, jota ei loppujen lopuksi katsota yleisnimeksi, olettaminen yleisnimeksi pelkästään rekisteröintihakemuksen jättämisen vuoksi saattaa vaarantaa kahden edellä mainitun tavoitteen toteuttamisen. Näin ollen ei voida katsoa, että nimitys on saavuttanut yleisnimen luonteen sen ajanjakson aikana, joka edeltää komission päätöstä rekisteröintihakemuksesta.

54 Kun otetaan huomioon edellä esitetty, ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että muutetun asetuksen N:o 2081/92 3 artiklan 1 kohtaa ja 13 artiklan 3 kohtaa on tulkittava siten, että elintarvikkeen nimitystä, joka sisältää maantieteellisen viittauksen ja jonka rekisteröimistä mainitussa asetuksessa tarkoitetuksi suojatuksi alkuperänimitykseksi tai suojatuksi maantieteelliseksi merkinnäksi on haettu, ei voida katsoa yleisnimeksi odotettaessa sitä, että kansalliset viranomaiset mahdollisesti toimittavat rekisteröintihakemuksen komissiolle. Nimityksen ei voida olettaa olevan luonteeltaan yleisnimi muutetussa asetuksessa N:o 2081/92 tarkoitetulla tavalla niin kauan kuin komissio ei ole lausunut nimityksen rekisteröintihakemuksesta ja tarvittaessa hylännyt hakemusta sillä erityisellä perusteella, että mainitusta nimityksestä on tullut yleisnimi.

Toinen kysymys

55 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin kysyy toisella kysymyksellään etenkin, onko muutetun asetuksen N:o 2081/92 3 artiklan 1 kohtaa ja 13 artiklan 3 kohtaa tulkittava suhteessa direktiivin 2000/13 2 artiklaan siten, että elintarvikkeen nimitystä, joka viittaa paikkaan mutta jota ei ole rekisteröity suojatuksi alkuperänimitykseksi tai suojatuksi maantieteelliseksi merkinnäksi, voivat laillisesti käyttää sellaiset tuottajat, jotka ovat käyttäneet sitä vilpittömässä mielessä ja jatkuvasti ennen asetuksen N:o 2081/92 voimaantuloa ja sen voimaantulon jälkeen.

Kysymyksen tutkittavaksi ottaminen

56 Italian hallitus ja Associazione fra Produttori per la Tutela del ”Salame Felino” esittävät, että tämä toinen kysymys on jätettävä tutkimatta. Italian hallitus vetoaa erityisesti mainitun kysymyksen merkityksettömyyteen pääasian kohteen kannalta sillä perusteella, ettei missään yhteisön säännöksessä tai kansallisessa säännöksessä, joka liittyy tuotteiden merkintöihin, oteta huomioon tuotteen, jossa on harhaanjohtava merkintä, markkinoille saattaneen taloudellisen toimijan vilpitöntä mieltä.

57 On kuitenkin todettava, että tällaisella väitteellä, joka liittyy esitetyn kysymyksen sisältöön, ei ole vaikutusta sen tutkittavaksi ottamiseen.

Asiakysymys

58 Aluksi on muistutettava, kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 49 kohdassa, että huolimatta direktiivin 2000/13 ja asetuksen N:o 2081/92 tavoitteiden ja niissä myönnetyn suojan laajuuden välisistä eroista maantieteellisten nimien käyttö elintarvikkeiden merkinnöissä voi sellaisessa tilanteessa, joka on kyseessä pääasiassa, kuulua samanaikaisesti näiden kahden oikeudellisen välineen soveltamisalaan.

59 Pääasiassa kyseessä olevassa riita-asiassa ennakkoratkaisupyynnön esittänyttä tuomioistuinta on kuitenkin pyydetty lausumaan ainoastaan siitä, että kun otetaan huomioon asetuksen nro 109/92 2 §, jolla on pantu täytäntöön direktiivin 2000/13 2 artikla, onko GSI-niminen yhtiö voinut johtaa kuluttajaa harhaan, kun se on ilmoittanut myymiensä tuotteiden merkinnöissä nimityksen ”Salame tipo Felino”. Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin pohtii näin ollen, onko sillä seikalla, että tuottajat ovat käyttäneet nimitystä, jota ei ole rekisteröity suojatuksi alkuperänimitykseksi tai suojatuksi maantieteelliseksi merkinnäksi, vilpittömässä mielessä ja jatkuvasti pitkän aikaa, vaikutusta pääasiassa kyseessä olevien merkintöjen harhaanjohtavan luonteen arviointiin.

60 Tältä osin on todettava, että lähtökohtaisesti yhteisöjen tuomioistuimen asiana ei ole ratkaista sitä, ovatko tiettyjen tuotteiden pakkausmerkinnät omiaan johtamaan ostajaa tai kuluttajaa harhaan, tai käsitellä kysymystä myyntinimityksen mahdollisesta harhaanjohtavuudesta. Kyseinen tehtävä kuuluu kansalliselle tuomioistuimelle (ks. mm. asia C-210/96, Gut Springenheide ja Tusky, tuomio 16.7.1998, Kok., s. I-4657, 30 kohta ja asia C-366/98, Geffroy, tuomio 12.9.2000, Kok., s. I-6579, 18 ja 19 kohta). Yhteisöjen tuomioistuin voi ennakkoratkaisupyyntöä käsitellessään tarvittaessa kuitenkin tehdä täsmennyksiä ohjatakseen kansallista tuomioistuinta päätöksenteossa (em. asia Geffroy, tuomion 20 kohta).

61 Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että arvioidessaan merkintöjen sisältämän tiedon kykyä johtaa harhaan kansallisen tuomioistuimen on nojauduttava etenkin mainittuun tietoon perustuvaan tavanomaisesti valistuneen sekä kohtuullisen tarkkaavaisen ja huolellisen keskivertokuluttajan oletettuun odotukseen elintarvikkeen alkuperästä, lähtöpaikasta ja laadusta, jolloin olennaista on, ettei kuluttajaa johdeta harhaan eikä häntä johdeta katsomaan virheellisellä tavalla, että tuotteen alkuperä, lähtöpaikka tai laatu eroavat siitä, mitä ne ovat todellisuudessa (ks. vastaavasti asia C-470/93, Mars, tuomio 6.7.1995, Kok., s. I-1923, 24 kohta; em. asia Springenheide ja Tusky, tuomion 31 kohta ja asia C-220/98, Estée Lauder, tuomio 13.1.2000, Kok., s. I-117, 30 kohta).

62 Pääasiassa kyseessä olevien merkintöjen mahdollista harhaanjohtavaa luonnetta arvioitaessa huomioon otettavien seikkojen joukossa nimityksen käytön ajallinen kesto on objektiivinen seikka, joka saattaa muuttaa järkevän kuluttajan odotuksia. Sitä vastoin mahdollinen valmistajan tai vähittäismyyjän vilpitön mieli, joka on subjektiivinen seikka, ei voi vaikuttaa objektiiviseen vaikutelmaan, jonka maantieteellisen nimen käyttö merkinnöissä antaa kuluttajalle.

63 Kun otetaan huomioon edellä esitetty, toiseen kysymykseen on vastattava, että muutetun asetuksen N:o 2081/92 3 artiklan 1 kohtaa ja 13 artiklan 3 kohtaa on tulkittava suhteessa direktiivin 2000/13 2 artiklaan siten, että elintarvikkeen nimitystä, joka viittaa paikkaan mutta jota ei ole rekisteröity suojatuksi alkuperänimitykseksi tai suojatuksi maantieteelliseksi merkinnäksi, voidaan laillisesti käyttää sillä edellytyksellä, että tällä tavoin nimetyn tuotteen merkinnät eivät johda harhaan tavanomaisesti valistunutta sekä kohtuullisen tarkkaavaista ja huolellista keskivertokuluttajaa. Sen arvioimiseksi, onko asia näin, kansalliset tuomioistuimet voivat ottaa huomioon nimityksen käytön ajallisen keston. Sitä vastoin mahdollinen valmistajan tai vähittäismyyjän vilpitön mieli ei ole tältä osin merkityksellinen.

Kolmas kysymys

64 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin kysyy kolmannella kysymyksellään etenkin, voiko elintarviketta koskevan, pääasiassa kyseessä olevan nimityksen kanssa identtisen maantieteellisen viittauksen sisältävän yhteisömerkin haltija kieltää mainitun nimityksen käytön direktiivin 89/104 nojalla.

65 Italian hallitus esittää, että tämä kolmas kysymys on jätettävä tutkimatta, koska kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi toimitettu asia ei koske yhteisömerkkejä. Italian hallitus väittää, että Regione Emilia-Romagna, joka on asettanut pääasiassa kyseessä olevan seuraamuksen GSI:lle, ei ole itse minkään tavaramerkin haltija, eikä myöskään väitä, että GSI olisi aiheuttanut haittaa jollekin yhteisömerkille. Lisäksi Italian hallitus on muistuttanut suullisessa käsittelyssä, että ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin pyytää vastausta ainoastaan siihen kysymykseen, onko merkintä ”Salame tipo Felino” sellaisena, kuin GSI sitä käyttää, omiaan johtamaan kuluttajaa harhaan kyseessä olevan tuotteen todellisesta alkuperästä. Paikallisten tuottajien yhdistyksen, joka on yhteisömerkin ”Salame Felino” haltija, väliintulosta huolimatta väitettä mahdollisesta yhteisömerkille aiheutuvasta haitasta ei ole esitetty kansallisessa tuomioistuimessa esillä olevassa asiassa.

66 On todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön, johon on viitattu tämän tuomion 37 kohdassa, mukaan yhteisöjen tuomioistuimella ei ole toimivaltaa antaa siltä ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle vastausta EY 234 artiklassa määrätyn menettelyn yhteydessä, jos yhteisöjen tuomioistuimelle esitetyillä kysymyksillä ei selvästikään ole mitään yhteyttä kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävän asian tosiseikkoihin tai kohteeseen eikä kysymyksiin vastaaminen näin ollen ole objektiivisesti tarpeen pääasian ratkaisemiseksi.

67 On selvää, että ennakkoratkaisupyynnön esittänyttä tuomioistuinta on pyydetty lausumaan sen käsiteltävänä olevassa asiassa vain siitä, saattavatko makkaroiden, joiden nimi on ”Salame tipo Felino”, merkinnät johtaa kuluttajia harhaan ja ovatko ne tämän vuoksi direktiivin 2000/13 panemiseksi täytäntöön annettujen kansallisten säännösten vastaisia.

68 Kysymys siitä, voiko elintarviketta koskevan, pääasiassa kyseessä olevan nimityksen kanssa identtisen maantieteellisen viittauksen sisältävän yhteisömerkin haltija kieltää mainitun nimityksen käytön, on ilmeisen merkityksetön pääasian ratkaisun kannalta, ja se on näin ollen jätettävä tutkittavaksi ottamatta.

Oikeudenkäyntikulut

69 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta 14.7.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2081/92, sellaisena kuin se on muutettuna 20.12.2000 annetulla asetuksella (EY) N:o 2796/2000, 3 artiklan 1 kohtaa ja 13 artiklan 3 kohtaa on tulkittava siten, että elintarvikkeen nimitystä, joka sisältää maantieteellisen viittauksen ja jonka rekisteröimistä suojatuksi alkuperänimitykseksi tai suojatuksi maantieteelliseksi merkinnäksi on haettu, ei tule katsoa yleisnimeksi odotettaessa sitä, että kansalliset viranomaiset mahdollisesti toimittavat rekisteröintihakemuksen komissiolle. Nimityksen ei voida olettaa olevan luonteeltaan yleisnimi asetuksessa N:o 2081/92, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2796/2000, tarkoitetulla tavalla niin kauan kuin komissio ei ole lausunut nimityksen rekisteröintihakemuksesta ja tarpeen vaatiessa hylännyt hakemusta sillä erityisellä perusteella, että mainitusta nimityksestä on tullut yleisnimi.

2) Asetuksen N:o 2081/92, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2796/2000, 3 artiklan 1 kohtaa ja 13 artiklan 3 kohtaa on tulkittava suhteessa myytäväksi tarkoitettujen elintarvikkeiden merkintöjä, esillepanoa ja mainontaa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 20.3.2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/13/EY 2 artiklaan siten, että elintarvikkeen nimitystä, joka viittaa paikkaan mutta jota ei ole rekisteröity suojatuksi alkuperänimitykseksi tai suojatuksi maantieteelliseksi merkinnäksi, voidaan laillisesti käyttää sillä edellytyksellä, että tällä tavoin nimetyn tuotteen merkinnät eivät johda harhaan tavanomaisesti valistunutta sekä kohtuullisen tarkkaavaista ja huolellista keskivertokuluttajaa. Sen arvioimiseksi, onko asia näin, kansalliset tuomioistuimet voivat ottaa huomioon nimityksen käytön ajallisen keston. Sitä vastoin mahdollinen valmistajan tai vähittäismyyjän vilpitön mieli ei ole merkityksellinen tältä osin.

Allekirjoitukset